

ZGODNJA DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

«Danica» izhaja vsak petek na celi poli in velja po pošti za celo leto 4 gl. 20 kr., za pol leta 2 gl. 20 kr., za četrto leta 1 gl. 20 kr. V tiskarni sprejemana za celo leto 3 gl. 60 kr., za $\frac{1}{2}$ leta 1 gl. 80 kr., za $\frac{1}{4}$ leta 90 kr., ako zadene na ta dan praznik, izide »Danica« dan poprej.

Tečaj LI.

V Ljubljani, 24. junija 1898.

List 25.

Listek Jezuščku.

Bom Jezuščku listek pisala,
Kar srcece mlado veli,
Da Njega sem ženina zbrala,
Dušica le Njega želi.

On Sin je prečiste Device,
Je sama ponižnost, krotkost,
On ljubi le čiste dušice,
On ljubi nedolžnost, svetost.

Modrost je On, večna milota,
Zvestobe je vzor in porok,
Ah, On je neskončna lepota,
Najlepši človeških otrok!

Kak ljubo, kak mило doneče,
Je sladko njegovo Imé,
O kaj še ljubezni plamteče
Presveto, prečisto Srcé! —

Pisala mu bom, da ga ljubim,
Edino le Njega želim;
Le Njemu zvestobo obljubim,
Dokler tu na zemlji živim.

Lastnik On dušice je moje,
Življenja vir v Njem jaz imam,
Glej Jezušček! srcece svoje,
Vesela Ti v darek podam.

Med cvetjem vložim na altarček,
Ta listek, ga Ješček bo bral,
Oj, da bi sprejel le moj darček,
In mene nevestico zbral!

Kako bodem srečna, vesela,
Ko v raj me popelje s seboj,
Ah, tam mu na veke bom pela,
Na veke bo Jezusček moj!

Radoslav.

Anton Bonaventura,

po Božji in apostolskega sedeža milosti

škof ljubljanski

vsem vernikom svoje škofije mir in milost od Boga Očeta
in Gospoda našega Jezusa Kristusa!

»Pridi k nam tvoje
kraljestvo po Mariji.«

(Dalje.)

6.

Jezus je torej zares obljubljeni odrešenik. On je zares Sin božji. Karkoli o njem vemo, vse je nepobitna zgodovinska resnica. Saj nam vse to pripovedujejo apostoli, ki so tri leta neprestano z njim živeli, slišali vse, kar je govoril, videli, kar je delal, da, oni so resničnost svojih pripovedovanj potrdili z mučeniško smrtjo.

Apostoli so sicer neučeni, priprosti ribiči, ali vendarle popolnoma zanesljive priče. Jeli treba učenosti, da se more spričati, kako je gospod Jezus vodo spremenil v vino, kako je hodil po morju, kako z malo kruhi nasitil tisoče ljudi, kako je samo zapovedal, in slepi so videli, gluhi slišali, mutasti govorili, hromi hodili, mrtvi vstajali? Saj je zato treba samo zdravih očí, kar pa oni pripovedujejo, to mi presojamo in trdimo, da so ti dogodki pravi čudeži, to je, taka izredna dela, katerih ne morejo izvršiti naravne moči, temveč samo božja vsegamogočnost.

Prav posebna priča nam je sveti apostol Pavel. Bil je strasten farizej, preganjal je kristijane, kjerkoli jih je zasledil. Ali hipoma se spreobrne in postane goreč apostol Jezusov. Pred Judi, pred Grki in pred Rimljani trdi, da je Jezus obljubljeni odrešenik, da se je na njem izpolnilo vse, kar so preroki napovedovali, da je čudeže delal, da je od mrtvih vstal, da je

pravi Bog. Tako povsod oznanjuje in trdi, da se mu je sam gospod Jezus prikazal; za ta nauk trpi preganjanje, verige, ječo, smrt. — Kaj ne, kako trdno je moral biti o vsem prepričan! Prepričan torej trdi o dododku, da je Jezus od mrtvih vstal in šel v nebesa. In kako lahko je točno pozvedel vse, kar je oznanjeval! Saj je bival v Jeruzalemu, živel torej na mestu, kjer se je vse dogodilo, živel pa tudi v času, ko so bili še živi vsi oni, ki so gospoda Jezusa poznali, od njega dobrote prejemali, od njega bili ozdravljeni.

Priče so nam tudi vsi prvi kristijani. Koj po vnebohodu Jezusovem se je dalo krstiti več tisoč Judov in sicer v Jeruzalemu, kjer so dobro čuli, kako je sv. Peter očital Judom, da so umorili Sina božjega, katerega je pa Oče tretji dan obudil od mrtvih. Jeruzalemski Judje pa tega niso upali tajiti, pač pa se jih je dalo več tisoč krstiti in med njimi nekaj duhovnikov in drugih učenih mož. Apostoli in prvi kristijani so morali radi vere v Jezusa trpeti, njihovi neverni rojaki so jih sovražili, zapirali, preganjali, ubijali: oni pa so vkljub temu trdno verovali v Jezusa odrešenika, v Jezusa, sina živega Boga. Kako trdno so bili o krščanskih resnicah prepričani! — In zopet rečem, lahko so se prepričali. Saj se ni prašalo, če je resničen kak nenavaden nauk takega grškega modrijana! Ne! Prašalo se je samo, ali je res Jezus v Betlehemu rojen, ali je res bolnike samo z besedo ozdravljjal, ali je res na križu umrl, iz groba vstal in šel v nebesa. O tem so se lahko prepričali, saj so živeli na mestih, kjer se je vse to dogodilo, saj so z lastnimi očmi gledali ozdravljence in od mrtvih prebujene.

Ali tudi mi smo priče. Saj vidimo, kako se pred našimi očmi izpolnjuje, kar je že prerok Danijel napovedal, Kristus pa še točneje naznanil, da bo gospod Bog narod Judovski zavrgel, da bo prišel narod z vojskovodjo, obdal mesto z nasipi, potem razdejal mesto in sveti tempelj, in da bo vse opustošeno ostalo do konca sveta, ali da si bo gospod Jezus pagane pridobil in ustanovil kraljestvo, katero se bo razširilo po vsem svetu in katerega nobene sovražne sile ne bodo mogle spodkopati. Kaj ne, sedaj je vse to izpolnjeno: Judje od Boga zavrženi, pagani pa v kraljestvu Jezusovem, katero se neprestano širi, katero edino je razprostrto povsod po vseh delih sveta, proti kateremu se sicer napenjajo grozne sile: poprej paganska cesarstva in kraljestva, za tem razkol in krivoverstvo, dandanes posebno prostozidarstvo in socijalna demokracija; ali vkljub temu se kraljestvo Jezusovo zmeraj bolj širi, da,

zmeraj glasneje se priznava, da iz današnjih nesreč, kamor je narode pahnil odpad od Boga, nas nikdo drugi rešiti ne more, kakor gospod Jezus, njegovi nauki in njegova milost.

7.

Gospod Jezus je tedaj resnično obljubljeni odrešenik, on je pravi Sin božji. Zato je mogel izpolniti in izvršiti vse, česar potrebujemo? Posebno dve stvari: da nas spravi z Bogom in da nas dovoljno pouči o vsem, kar nam je za večnost potrebno.

Gospod Jezus nas je mogel spraviti z Bogom. Človek je razžalil Boga neskončnega, radi tega je razžalitev neskončna, ker mora pa zadoščenje biti primerjeno razžalitvi, zato mora biti tudi neskončno. Toda kdo more neskončno zadostiti? Človek? Angel? Soloh stvar? Ne; ampak edino oseba neskončne vrednosti, neskončnega dostojanstva. Kje pa je taka oseba? Vstvarjena ne more biti, taka je samo oseba božja. Ali, more li božja oseba trpeti in umreti? Nam se to zdewa nemogoče, pa se je vendar le zgodilo! Kako?

Na to nam odgovarja nauk o skrivnostnem včlovečenju Sina božjega, ki je delo nerazumljive modrosti, ljubezni in mogočnosti božje. Včlovečil se je namreč Sin božji, druga oseba presvete Trojice: on, Bog od vekomaj, privzel si je v času tudi človeško naravo, to je dušo in telo, kakor ju imamo mi. Ker pa ta človeška narava Jezusova nikdar ni bila za sebe, ampak jo je sveti Duh koj v prvem hipu zedinil z drugo osebo presvete Trojice, zato je v Jezusu samo ena oseba in sicer božja. Ker se pa vse, karkoli je kdo, karkoli stori in trdi, pripisuje osebi, zato se o Jezusu pravi, da je on resnično Bog, zato se trdi, da je vse, kar je govoril, storil in trpel Jezus v svoji božji ali pa v človeški naravi, govoril, storil in trpel Bog.

Bog se je torej rodil v Betlehemu, Bog je ležal v hlevcu, bežal v Egipt, živel trideset let v Nazaretu; Bog je hodil tri leta po Judeji in Galileji od kraja do kraja, ter učil in ozdravljaj: Boga so preganjali, vjeli, bičali, s trnjem kronali, križali; Bog je umrl in sicer umrl naj-sramotnejšo smrt na križu! Kar pa stori Bog, ali ni vse neskončne vrednosti? Ali ni torej življenje, trpljenje in smrt Jezusova neskončne vrednosti? Ali ni torej gospod Jezus popolnoma zadostil za nas vse razžaljeni pravici božji?

Ravno zato, ker je Jezus ne samo pravi človek, ampak tudi pravi Bog, mogel nas je zanesljivo in nezmotljivo podučiti o vseh za večnost potrebnih resnicah: o Bogu, o duši, o naši nalogi na zemlji, o neumrjivosti, o večnosti. Kaj pa iz tega sledi?

(Dalje sledi.)

MIHAEL,

po božji milosti in po božjem usmiljenju

knez in škof lavantinski,

*mногоčastiti duhovščini in vsem vernikom svoje škofije
pozdrav, blagoslov in vse dobro od Boga Očeta in Boga
Sina v edinosti sv. Duha!*

V Gospodu ljubljani škofljani!

Spominjajoč se apostolskega opomina: „Pazite na sebe in vso čredo, v kateri vas je sv. Duh postavil škofo, da vladate božjo cerkev, ki si jo je pridobil s svojo krvjo“ (Dejan. ap. 20, 28), spominjajoč se tega opomina sv. apostola Pavla, povzdignem Jaz, vaš škof, Svoj pastirski glas, da vas, ljubljena mi duhovska čreda, opozorim na Njega, kateri je nekdanj obljudil, da hoče biti tam, kjer sta dva ali kjer so trije zbrani v njegovem imenu (Mat. 18, 20), in kateri je vse stiskane in žalostne vabil in jih še vabi, rekoč: „Pridite k meni vsi, ki se trudite in ste obteženi, in jaz vas bodem poživil“. (Mat. 11, 28). Da, kje hočemo iskati vspodbude v stiskah in britkostih, kje tolažbe v potrebah in trpljenju, kje brambe in varstva zoper svoje mnogoštevilne notranje in vunanje nasprotnike, ako ne pri Gospodu Jezusu Kristusu, rešitelju naših duš? —

Resni, prav resni so časi, predragi v Gospodu! Zapeljivost vas obdaja od vseh strani. Bliža se vam v domačem, v družbenem, v javnem življenju! Ona smeši vero, zaničuje cerkev, vas odvraca od posvečevanja nedelj in praznikov, od prejemanja sv. zakramentov, od zatajevanja samih sebe, od požrtvovalnosti za Boga in od gorečnosti za najvišje dobrine, za najsvetejše smotre in namene človeštva. Ona vam oznanjuje prevzetnost, lakomnost, nasladnost, zavist in sovraštvo, ona vam hvali prostost in neodvisnost, seveda ne prostosti in grešnih spon, marveč neodvisnost od reda in postave. Kako naj potemtakem uspeva vaša sreča, kako naj uspeva vaše časno blagostanje in vaše večno vzveličanje?

Branje slabih tiskovin strupi srca, bega pojme, kvari misli, mehkuži duhove, vzbuja strasti; odstranja se blagonosni upliv katoliške vere in krščanskega življenja. Vsa sreča človeka, ki je vendar podoba božja, se stavlja le v sedanjost, taji se pa večnost. Od tod boj zoper zakonito oblast, bodisi božjo, bodisi človeško, ki se opira na prvo, od tod boj zoper podedovane in zoper pridobljene pravice: od tod hlepenje po neodvisnosti in po neomejeni svobodnosti. Od tod zlobno preziranje in kračenje krščanske ljubezni do bližnjega in dolžne pravičnosti, nasproti pa sebičnost, prevara bližnjega, prepir, srd in sovraštvo.

Zoper ta obžalovanja vredna in pogubna zla sedanjega časa mora pomagati le tisti, kateri nas

neprenehoma kliče: „Pridite k meni vsi, ki se trudite in ste obteženi, in jaz vas bodem poživil.“ (Mat. 11, 28). Preljubljeni, k Jezusu, svojemu Gospodu in Vzveličarju, moramo povzdigovati svoje oči: le On je vir pravega vzveličanja, le On ima pravi, stalni mir. Vekomaj ostane resnica, kar je prvak apostolov, sv. Peter, poudarjal pred velikim zborom: „Ta je kamen, kateri je bil zavržen od vas zidavcev, kateri pa je postal vogeljni kamen. In v nikomer drugem ni vzveličanja: ker nobeno drugo ime pod nebom ni dano ljudem, v katerem bi se mogli vzveličati“. (Dej. ap. 4, 11. 12). Od božjega učitelja se moramo učiti, on vam oznanjuje veliko zapoved krščanske ljubezni: „Ljubi Gospoda svojega Boga iz vsega svojega srca in iz vse svoje duše in iz vse svoje misli. To je največa in prva zapoved. Druga pa je tej enaka: Ljubi svojega bližnjega, kakor samega sebe“. (Mat. 22, 37—39). Na ljubezni plamenečem Srcu božjega Odrešenika moramo, predragi škofljani, ogrevati svoja srca, tamkaj moramo zajemati prave ljubezni in po tej ljubezni obnovljeni in okrepečani moramo svoje roke vzdigovati k nebeškemu Očetu. V tem božjem Srcu moramo moliti za toliko potrebno složnost med nami, kakor je božji Vzveličar, poslavljajoč se od svojih učencev pri zadnji večerji slovesno molil za edinost svojih. „Ne prosim samo za nje, temveč tudi za tiste, kateri bodo po njihovi besedi verovali v mene, da bodo vsi eno, kakor ti, Oče, v meni in jaz v tebi; da bodo tudi oni v nas eno, da svet veruje, da si me ti poslal. In veličastvo, katero si dal meni, sem jaz dal njim, da bodo eno, kakor smo tudi mi eno. Jaz v njih in ti v meni, da bodo popolnoma eno in da svet spozna, da si me ti poslal in da jih ljubiš, kakor ljubiš ti mene“. (Jan. 17, 20—23.)

Preljubljeni, moliti morate skupno v imenu Jezusovem. Skupna, vzajemna molitev je najmočnejše in najgotovnejše sredstvo, da se zaroti duh satanov in da se premaga njegovo nasilje in njegov pogubni upliv. Poleg tega morate služiti le Bogu, ker nikdo ne more služiti dvema gospodom (Mat. 6, 24), in ker Jezus zagotavlja: „Kdor ni z menoj, je zoper mene, in kdor ne pobira z menoj, raztresa“. (Mat. 12, 30). Nadalje si morate prizadevati na vso moč, da oživite in užgete v sebi dejansko ljubezen do bližnjega, ono ljubezen, katero zahteva Jezus Kristus od vseh, ki se hočejo imenovati in hočejo biti njegovi zvesti učenci, to je, pravi kristijani. „Novo zapoved vam dam, da se ljubite med seboj, kakor sem jaz vas ljubil. V tem bodo spoznali vsi, da ste moji učenci, ako imate ljubezen med seboj“. (Jan. 13, 35. 36). In „vse, karkoli hočete, da vam storijo ljudje, tudi vi njim storite; ker to

je postava in preroki". (Mat. 7. 12). Brez spolnjevanja te zapovedi, brez delavne krščanske ljubezni ne more vaše dejanje in nehanje, vaše početje, vaše delo in opravilo biti Bogu prijetno, ne more biti pred njim zaslužno.

Da se naučite te osrečevalne in vzveličavne ljubezni, pritecite k prestolu neumrljivega kralja večnosti, Jezusa Kristusa, ki nam je prinesel nebeški blagoslov in mir. Stopite z vsem zaupanjem k studentu ljubezni, na katerega je zadnji čas kazal Vzveličar sam; stopite k njegovemu ljubečemu in usmiljenemu Srcu, katero ni zavrglo nobenega človeka, nobene družine, nobene občine, nobenega ljudstva, ki so se k njemu zatekli v britkostih in težavah. To ljubezni in usmiljenja polno božje Srce razliva svoje svetlo luč, ki vam pomore spoznavati hude in nevarne zmote časa, pa napolnjuje vaša srca z ognjem one ljubezni, katero slavi drugi prvak apostolov, sv. Pavel, da je potrpežljiva in dobrotljiva, sočutna in milosrčna, da ne zavida, se ne napihuje, da ni časti lakomna ter ne išče svojega. (I. Kor. 13, 4. 5). Sveti križ in trnjevi venec in globoka rana na podobi božjega Srca Jezusovega vas spominjajo, kaj je Vzveličar žrtvoval in trpel iz ljubezni do vas, in kako je dal vse do zadnje kaplje krvi, da vam je pokazal svojo ljubezen. To preužaljeno Srce vas spominja besede božjega učenika: „Učite se od mene, ker jaz sem krotek in iz srca ponižen, in našli boste mir svojim dušam“. (Mat. 11, 26). Od tega najdobrotljivejšega in najpotrpežljivejšega Srca se učite krščanske ponižnosti in krotkosti, krščanske ravnodušnosti in pogumnosti!

V tem najslajšem Srcu, ki je ognjišče ljubezni božje, boste, preljubljeni, zajemali ono ljubezen, katera vam daje moč in pogum, da se neustrašeno potegujete za vse, kar je resnično in dobro in sveto, za Boga, za cesarja in domovino. Na tem milostljivem Srcu boste varno in mirno počivali, kakor je učenec ljubezni, sv. Janez, pri zadnji večerji ves srečen slonel na prsih Jezusovih (Jan. 13, 23), kar je njegovo srce napolnilo s toliko radostjo, da je omenil preveseli dogodek še večkrat v svojem evangeliju, pa da ni pozabil te rajske sreče, temveč ga je njen spomin spremljal skozi vse življenje in ga napolnjeval z neizrečenim veseljem.

(Dalje sledi.)

Recimo dve tri o popolnosti.

(Dalje.)

Razjasnimo si to z izgledom. Recimo, da hoče nekdo premišljevati bičanje našega Gospoda Jezusa Kristusa in da bi rad s tem premišlje-

vanjem pridobil si potrpežljivost v nadlogah. Predstavil si bode pred vsem Boga in ga prosil pomoči; potem si bode predložil prav živo dvorišče, v kojem se je vršilo to grozno mučenje — v duhu bode videl Kristusa nazega sredi neštetilne množice in okoli njega divjo druhal z biči v desnici — zdelo se mu bode, da sliši težke udarce, da, zdelo se mu bode, da mu zveni po ušesih vpitje razdivjane druhal. Sedaj si bode še predstavil razne okoliščine, koje nam kažejo, koliko je Kristus pretrpel v tem bičanju, in potrpežljivost, s katero je vse bolečine prenesel iz ljubezni do nas. Domišljal si bode surovost krvnikov in števila udarcev, kakor tudi nežnosti telesa Kristusovega. Dalje bode uvaževal okoliščino, da Izveličar niti besedice ni spregovoril pri vsem svojem prevelikem trpljenju in je bil podoben jagnjetu, koje tudi ne dá glasu, ko je strižejo. Dalje naj premišlja, kdo je on, ki trpi grozne te muke in zaničevanja; pomisli naj na njegovo veličanstvo in moč, s katero bi bil lahko takoj pokončal krvnike svoje, a ne le da se nij maščeval nad njimi, ampak udarce, katere je prejemal iz njihovih rok, žrtvoval je nebeškemu Očetu. Uvaževal bode neskončno ljubezen njegovo, s katero je ljubil rabeljne svoje v trenutku, ko so ga bili brez usmiljenja. Potem naj vzbudi v sebi srčno sočutje radi tolike ljubezni, bolečin in dobrot. Domisli naj se, kako se je on sam ponašal do sedaj v stiskah, trpljenju in preganjanju. Opazil bode, da je bilo ponašanje njegovo pač popolnoma drugače, nego li je bilo Kristusovo; zaradi tega naj se ponižno kesa in sramuje. Sklene naj, da se noče nikoli več maščevati in da hoče vse trpljenje darovati Bogu; še več, da bode po vzgledu Gospodovem ljubil one, ki ga sovražijo. Slednjič naj z ozirom na svojo slabost poprosi od Boga pomoči, da bo mogel ostati stanovit in v sklepih svojih. Pri teh sklepih ozira naj se na svoje lastne okoliščine, v kakoršnih je bil do sedaj in v kakoršne lahko pride v bodočnosti. Tako so delali razni svetniki, kakor n. pr. sv. Francišek Serafinski in drugi.

Prav mnogo ljudij, živečih mej svetom je napčne misli, da premišljevanje ni zanje, nego samo za redovnike in redovnice in k večjemu še za kacega zelo izobraženega človeka. Vsakdanja izkušnja uči nas, da je to mnenje do cela krivo. Pri premišljevanju sodelujejo: spomin, razum in volja. Vsak človek tedaj, ki more delovati s temi zmožnostmi, zamore tudi vršiti premišljevanje. Zakaj pa lahko vsakdo pri svojih vsakdanjih opravilih rabi spomin, razum in voljo? Zakaj ne bi mogel isto storiti pri duhovnih stvareh. Povejte mi, kako učenost je imela Ka-

tarina Sijenska ali Roza Limanska in toliko drugih bogoljubnih svetnic? Kako učeni bili so n. pr. sv. Frančišek Pavljanski, sv. Frančišek Asiški? Le malo ali nič niso obiskovali šole. Vendar pa so pri premišljevanju prekosili najbolj izobražene može, da, nekateri izmed njih bili so tudi zamaknjeni. Od kod pride to? Od tega, ker je premišljevanje največ odvisno od milosti božje, zato več odločuje dobra volja, nego li vzvišen duh, ali da se poslužim besedij sv. Terezije: ni treba telesnih močij, pač pa ljubezni. Naj tedaj nikdo radi nedostatne izobrazbe ne opušča vsakdanjega premišljevanja, ampak pogumno naj napreduje, vsaj se sme pri tem važnem in trudapolnem delu zanašati na pomoč božjo. Le pri ljudeh, ki so popolnoma priprosti in neuki, se ne more govoriti o premišljevanju, in taki zadovoljiti se morajo z ustno molitvijo.

Zopet se nahajajo duše, ki vsak dan premišlujejo o trpljenju Kristusovem, o poslednjih stvareh itd. Toda, ker vidijo, da so pri tem svetem poslu večkrat raztreseni, mislijo, da niso zato sposobni, in radi tega kmalu popolnoma opuste to bogoljubno delo. Taki naj premislijo, da je njih premišljevanje zaslužno tudi v slučaju, da so raztresenega duha, samo, ako niso radovoljno raztreseni. Vže sv. Avgustin trdi, da taka neradovoljna raztresenost v molitvi ne odvzame vrednosti in sadu. — „*evagatio vero mentis, quae fit praeter propositum, orationis fructum non tollit*“. Če tedaj ti, bogoljubni čitatelj, ali ti, pobožna bralka, opaziš, da nisi sama kriva, da pri premišljevanju nisi zbranega duha, ne bodi žalostna in ne kloni duhom svojim, vsaj veš, da je premišljevanje tvoje kljubu temu Bogu ugodno delo in da ni brez zasluženja.

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Iz Tomaja. Redovnicam · šolskim sestram je šola s stanovanjem že pripravljena. Obljubile so, da v počitnicah pridejo, da bodo dekliško šolo septembra že odprle. Veselimo se. Pa kapela se bo še v tem letu zidala.

Ustanovno pismo je storjeno, le prepočasno hodi od oblasti do oblasti v podpis.

Frère Urban Golmajer.

Iz Sarajeva. (Z Bogom, knezo-škof ljubljanski naš ljubi Anton! — (Dalje in konec.) — Vedoč, da je njih trpljenje zapisano že z neizbrisljivimi črkami v knjigi življenja, da bodo za to dobili od Boga dostojno plačilo v nebesih, ne dvomimo, da bomo edenkrat tudi mi vsi sodni dan brali njene besede. Toda dobri Bog jim je že v tem življenju poplačal trud, jih očitno počastil, odlikovavši Rubena pred njegovo smrtjo s škofovskimi znamenji, a potem ga poklical v boljšo domovino, da mu otare solze z utrujenih oči, da ga več ne doleti kaka muka ali bol, temveč da preostale še živeče brate tem izdat-

neje podpira s svojim zagovorom pred božjim prestolom, ker jim ni mogel več pomagati radi izrabljenih in popolnoma utrujenih močij. Tudi druga dva verna svoja služabnika je povzdignil Bog v isto čast, okrasil jih z znamenji maziljencev Gospodovih, da jima je že tukaj dokazal svojo ljubezen in jima pokazal že v tej dolini solz, kako odlikovanje jih čaka še le v nebesih.

Od teh prvih neumornih apostolov in ustanoviteljev vrhbosenske hierarhije je preostal presvetlemu očetu nadpastirju še bivši njegov Benjamin, a sedaj že Ruben mladega kapitelja. Ako človek pomisli, da je bil v vsem pravi tovariš svojih bratov, da je ž njimi vse bratovsko podelil, da je šel ž njimi neustrašeno skozi dim in plamen, da si je stekel še posebnih zaslug za našo nadškofijo, pripomogši k temu, da so se nadškofijsko semenišče in druge zgradbe, prave dike naše v Bosni, sezidale, tedaj se bode prav težko tudi njega izogniti že tu na zemlji osebna čast, kakor se tudi njegovih bratov ni izognila. — a dal Bog, da ne bi potem odnesel svojih kostij iz naše Bosne, kakor so to storili vsi njegovi sobratje, kateri so jo v življenju napajali s solzami trpljenja in z znojem truda in neumornega dela, in jo vedno bolj povzdigovali v lepoti z znanjem in molitvijo. Čisteči jo goreče od plevla in ljulike. Ko jih je torej Bog izšolal v učilnici presv. Srca svojega sina in po svojem namestniku v vrhbosenski nadškofiji, po tem pravem apostolu, gorečem rodoljubu, ko je po njih uredil razmere v cerkvenih stvareh v Bosni, in jih je napolnil z gorečnostjo svetega Pavla, z ljubeznijo sv. Janeza, z vztrajnostjo sv. Petra, tedaj jih je odpeljal od ondod in jim podelil mnogo obširnejše področje zveličavnega delovanja, da tam razlivajo ogenj večne ljubezni, katero so zajemali toliko let iz Srca Boga-človeka.

Pa čemu smo zašli na to polje? Da bi razvozljali ta skrivnostni vozelj božje previdnosti, zakaj ga je iztrgala iz našega naročja, Slovenci, in ga odvedla tako daleč v tujo zemljo, kakor Abrahama, katerega je odvedel Bog iz njegove domovine, da bi ga mogel še bolj proslaviti. Prav mu je rekel o ločitvi in kakor v proroškem duhu njegov pokojni oče, ki je komaj poznal ime Bosne: „Sinko, ti bodeš šel na Hrvatsko kot vseučilišni profesor, jako ne, pa v Bosno, v Bosno in tam postaneš škof.“ In res ni šel, kakor je mislil, na zagrebško vseučilišče, temveč v Bosno, kjer ga je prvi metropolit bosenski vzel v svojo šolo, ga napolnil z Jezusovimi nazori in duhom, da ga imenuje kanonikom, da ga okraši s škofovskimi znaki, a potem tako odlikovanega povrne z obilnimi obrestmi Slovincem, ker so mu podarili tako krepkega sotrudnika skozi šestnajst let, da mu pomaga reševati pretežavno nalogo. Ker vam torej pošiljamo mesto navadnega duhovnika škofa in sicer škofa v tako izvrstni šoli izučenega, mislimo, da nismo rekli brez vzroka, da smo vam s tem za vaš dar precejšno hvalo povrnili.

Toda dovolj! Čas je, da izpijemo kelih, katerega nam ponuja Bog, in da vrnemo sina njegovi slovenski materi, ker to je volja božja, ker zahteva to blagor dežele kranjske, in samo to dvoje je, kar nas še tolaži. O, vemo, kako so se nabrali temni oblaki nad milo nam Slovenijo, kako zlasti zadnji čas besni vihar, kakor po Krasu, kjer vse lomi, izvija in meče, kar le najde, pobija rodne brate, oče laži seje mej

sinove iste matere razpor, mržnjo in prepir. Narod in cerkev željno pričakujeta pomoči, dvigata roke k nebu, prosijo od njega rešenika, in nebo usliši njih prošnjo ter jim pošlje pravega angelja miru, a oni kličejo soglasno:

Pridi, zvezda naša, pridi,
Jasne v nas odpri oči,
Naj moj dom te zopet vidi,
Zlata zvezda srečnih dni!

Pridi torej, pridi, ker smo vsi dobro prepričani, da si sposoben prinesti in utrditi med njimi zaželeni mir in slogo, saj si očitno izjavil, da Ti ni nič bolj pri srcu, kakor sreča Tvojega naroda slovenskega, čegar ljubezen se je jela zopet oživljati v Tvojem srcu, ker je morala nekaj časa odstopiti mesto ljubezni do Hrvatov. Ostala bode ta še nadalje v Tvojih prsih, a ona se bode vedno čvrsteje ukoreninjala, a Ti bodeš oni „vogeljni kamen“, kateri bode zjedini oba naroda v jedoto glede na narodnost in na književnost.

Pojdi, toda spremljan z blagoslovom Device Marije in presv. Srca Jezusovega, katerih češčenje si toliko razširjal! Pojdi, toda neizbrisljiv iz našega srca, kakor smo tudi mi in naša Bosna Tebi nepozabljivi. Pojdi, toda preje prejmi srčno hvalo od cerkve v Bosni, za katero si se ves žrtvoval, za katere blaginjo si toliko storil, — pa tudi od moje malenkosti. Ko sem zapustil zidove semenišča, čutil sem se kakor ptič iz gnezda, kateri je še le prvič iz njega izletel; kakor krmar na slabotni ladiji, toda brez jadra in vesla; kakor slaba mladika, katera nujno potrebuje podpore. Ko sem videl Tebe, me je obšla radost, smatral sem Te za svojega voditelja, svetovalca in očeta, in Ti si moji malenkosti to tudi bil. Hvala Ti torej, hvala stoterna za vse očetovske svete in navodila v mojej neizkušenosti in mučnem položaju. Naposled Ti hvala, da si me opozoril na znano, a meni še nerazumljivo knjigo, kjer sem našel rešitev vseh svojih pedagoških težkoč, kakor v kateri drugi knjigi te vrste. Ko si videl, da mi ne moreš odgovarjati na vsa moja vprašanja, si me odvedel k nekemu križu, pokazal mi nanj s prstom in rekel: „Sinko, v vseh težavah in dvomih poklekni pred križ, tu moli in prašaj svojega Zveličarja za svet, in dobil ga bodeš“. Poskusil sem to in prepričal sem se o resničnosti Tvojih besed, radi česar Ti zopet tisočerna hvala! Pojdi, toda sprejemši zahvalo od onega „Glasnika“ reda frančiškanskega, katerega si tako gorko ljubil, ker bil si kot tretjerednik udani njegov sin. Pojdi, toda zapisan z večnimi in zlatimi črkami globoko v naša srca, v anale naše dežele, Tebi mile Bosne, kakor bode tudi ona ostala utisnjena neizbrisljivo v srcu Tvojem. In zopet in to zadnjič: Z Bogom!

Sarajevo, 6. maja 1898.

F. J. de Immaculata.

Iz sv. Jožefa v Prijedoru. (Konec.) Bosansko ljudstvo, deloma domače, deloma naseljeno iz Avstrije, je vse delavskega stanu in ubogo in mora v novi slavenski občini najprej sebi napraviti hiše. Za novo cerkev je bilo treba najprvo, seveda z velikimi težavami in trdom pridobiti zemljišče za cerkev in stanovanje dušnih pastirjev. Neopisljive skrbi in težkoče bilo so že pri napravi opekarne za žgano opeko čveterih vrst. Treba je bilo voziti k opekarni drva in potem od tam težko opeko spravljati na kraj, kjer

se je imela postaviti cerkev. Tako smo toraj z velikim trdom spravili skupaj material in začeli zidati cerkev. Seveda, dokler so prihajali milodari, s katerimi smo mogli izplačevati delavce in stavbinske snovi, je šlo delo naprej, toda mnogokrat nam je zmanjkalo vsega in delo smo morali ustaviti. Tako je došlo, da so se cerkveni zidovi brez strehe od zime in deževja že začeli kvariti. Sedaj nam ni kazalo drugače, ali cerkev dodelati in pokriti, ali pa pustiti, da sezidani zid razpade in se sploh pokvari. Odložili smo se za prvo; ker pa ni bilo milodarnih pomočkov, smo se začeli zadolževati. Z velikim trdom smo spravili zvonik s cerkvijo vred do cerkvenega krova in zopet smo bili primorani delo ustaviti. Cerkvena stavba bila je brez oboka in brez ometa zunaj in znotraj in sicer toliko časa, da so že začeli podporni stebri ali tramovi trohneti in se kvariti. Zopet ni drugrega kazalo, kakor cerkvene zidove ometati in dodelati, ali pa stebre in odre zavreči in pozneje z velikimi stroški nove postaviti. In ker denarnih sredstev ni bilo, morali smo se zopet zadolžiti, da je bila cerkev z zvonikom vred toliko dogotovljena, da so se zamogli leseni odri odstraniti.

Letos je že peto leto, odkar zidamo in dogotavljam cerkev sv. Jožefa sv. nazaretske Družine, pa še ni povse dovršena in z vsem potrebnim oskrbljena. Dolgove smo zmanjšali, pa vendar ne še povse izplačali. Za uboštvo in pomanjkanje, katero tare nas, treba je seveda še mnogo izplačati, za nas je to že velik dolg, akoravno bi zaostali dolg in kar je še treba v dovršenje začetega z 1600 gld. izplačali.

Tolike in take cerkve in zvonika bi pri vas v takih okoljščinah ne mogli postaviti za 25—28000 goldinarjev. Inženirja in stavbinskega nadzornika nismo drago plačevali, dali smo mu le 100 gld. „honorara“. Seveda se je pod prvim, katerega smo imeli, na stavbi mnogo pokvarilo, zato smo ga odstavili in vzeli razumnega in umetnega zidarskega mojstra, imeli dober obris in vodil je delo „cerkveni berač“ v sporazumnosti veščakov pri trapistih, in tako je postala cerkev z zvonikom vred krasna stavba, ki se z znamenjem sv. križa veličastno dviga proti nebu v novi rimo-katoliški občini med razkolniki in drugoverci na tisti zemlji, kjer se je prej mnogo stoletij oholo dvigal in gospodoval turški polumesec.

In za to prepotrebno cerkev se je iz bratske Slovenije, osobito iz slavne ljubljanske škofije največ milodarno pripomoglo, kar bodo obilno povračevali vsem dobrotnikom za časno in večno Jezus, Marija in sv. Jožef.

V večjo čast in slavo božjo, v češčenje najsv. Zakramenta in sv. Družine, v spomin 50letnega škofskega jubileja in dijamantne maše sv. očeta Leon XIII. in v spomeno petdesetletnega vladanja Njegovega veličanstva cesarja Frančiška Jožefa I., bi radi cerkev sv. Jožefa sv. Družine dovršili in povse izplačali, če bi dovolj milodarnih pomočkov dobili. Začeli smo desno končnico cerkve lansko leto dozidavati in letos nadaljevati. Želimo jo dogotoviti in s tem bo imela cerkev lepo podobo stavbinskega križa in bila bi stavbinsko dovršena. Za to Vas prosimo, mili bratje Slovenci, pomagajte nam! Pomagajte, da se ta stavba, katera je že skoro na zvršetku, dogotovi. V Rimu, na Dunaju ali bogatejših krajih, kjer je bolj imenitno, mogočno in bogato ljudstvo, je lahko zidati in staviti spominske, velike in dragocene cerkve

in poslopja; toda neizrečeno težko, celo nemogoče je zidati skromno, dostojno in silno potrebno cerkev in kaki zavod v kraju, preziranem, kakor je tukaj v Prijedoru, v jugoslavenski Bosni.

Milo Vas tedaj še enkrat prosimo, pomagajte nam, da se ta častita stavba sv. Družine med nami popolnoma ubožnimi kristijani in Vašimi brati dovrši, seveda ne radi nas, pač pa. zavoljo sv. Družine, Jezusa, Marije in sv. Jožefa! Zakaj, plačilo za to Vas čaka neizmerno enkrat v nebesih. B. A. M.

Razgled po svetu.

Avstrijsko. Državni zbor je torej, kakor smo že zadnjič poročali, preložen za nedoločen čas. Desnica je označila svoje stališče, sklenila je tudi nadalje postopati solidarno. Katoliška nemška ljudska stranka bode še vedno pri desnici. Vodstvo te stranke je prevzel baron Dipauli, ker je neustrašeni poslanec dr. Ebenhoch imenovan deželni glavarjem za Gorenje Avstrijsko.

Dunaj. O grofu Badeniju že dlje časa pripovedujejo, da je slaboumen. Pisal je baje že petkrat laškemu kralju, naj ga imenuje ministerskim predsednikom.

Gradec. Znani nesramnež Wolf še vedno hujska v svojem listu zoper cesarjev jubilej. Ta predrznež opominja stariše, naj ne pustijo otrok k takim budalostim.

V Bocenu je prepovedal ondotni župan shod, na katerem so hoteli vrli Tirolci protestovati proti nečutenim napadom na knezoškofa. Vkljub prepovedi se je vendar zbralo v restavraciji nad 1200 oseb najrazličnejšega stanu, ki so odločno protestovali proti takim prepovedim. Brzjavni pozdravi so došli iz vseh krajev, celo iz Nemčije. Shod je počastilo tudi več duhovnikov. Sklenili so navzoči obhajati 26. junija v Bocenu velik shod in pokazati, da so Tirolci veren narod, ki je udan Bogu in cesarju.

Ogersko. Grof Majlath, škof sedmograški, je binkoštni praznik posvetil vso svojo škofijo Srcu Jezusovemu. Binkoštno soboto je peljal škof velikansko procesijo, katere se je vdeležilo okrog 30.000 oseb, na goro Kalvarijo v Kis-Somlyo. Proti koncu pridige se je škof obrnil k ljudstvu in rekel: Ali obljubite, da boste ostali zvesti sinovi svete cerkve in se ne boste dali zapeljati od nobenega sovražnika? Obljubite, da hočete z otroško ljubeznijo ljubiti Marijo in Srce Jezusovo? Ali obljubite, da ne boste nikdar več imen Jezusa, Marije in svetnikov bogokletno izgovarjali? — Poslušalci so odgovarjali glasno: Obljubljam! — Učinek je bil nepopisen. Ko so odmolili izpoved, podal je škof navzočim papežev blagoslov.

Rim. V prihodnjem konzistoriju bode jeden izmed kanadskih škofov imenovan kardinalom. — Pretečeni teden je sprejel sv. oče v avdijenci škofa Gibneya iz Avstralije in Grimesa in nove Selandije. Sv. oče je z zanimanjem poslušal o napredku misijonov v Avstraliji. — V Turinu so otvorili razstavo za cerkveno umetnost. Sv. oče je poslal 10.000 lir, ki naj se dajo onemu, ki bo najlepšo sliko sv. Družine napravil. — Sv. oče je izdal pred kratkim krasno latinsko pesem. V tej opozarja na prostozidarje, ki se vedno bolj množe v pogubo dežele in države. Glavna vsebina je ta-le: Glej, vzdignila se je hudobna množica prostozidarjev;

ona skuša vreči Boga raz nebeški prestol, s svojimi krvoločnimi zobmi hoče streti nevesto Kristusovo, zato jo zasleduje z zvijačo in hinavščino. Kmalu bode ta množica nastopila očitno proti cerkvi. Toda nevesta Kristusova navajena satanskih napadov, bode i ta strah premagala in varovala božje in svoje pravice; ponosno bode vzdignila glavo in zapodila sovražnika v kraj temote in sena. Z zmagalno palmo v rokah bode potovala dalje dokler ne pride v nebesa, ovenčana s krono neumrljivosti. — V Milanu je vlada zaplenila 10.000 podobnic sv. očeta, češ, da se hoče z njimi širiti protidržavna ideja — Nekdanji sudanski apostoljski vikar msgr Sogau se povrne v Rim, da poroča sv. očetu o vspehih koptovske sinode, ki se je vršila v Egiptu. Apostolsko prefekturo ob reki Oranji v južni Afriki je povzdignil sv. oče v apostolski vikarijat. Za misijonarje so pozvali redovnike sv. Frančiška Saleškega. — V Rimu pričakujejo velik romarski vlak iz Francoske; pripeljal ga bode voditelj delavcev, Leo Harmel. — V New-Jorku so blagoslovili veliko cerkev, posvečeno Materi božji iz Pompej. — V Egiptu je umrl katoliško-armenski škof v starosti 61 let.

V Limburgu. je izvoljen škofom opat Dominik Willi iz cistercijskega reda. Rojen je bil 20. aprila 1844. Opatija Marianstatt, kojoj je načeloval Willi, je dala že šestega škofa Limburgu in je najstarejša cistercijska naselbina, ustanovljena l. 1215.

Francosko. Neki francoski časopis je objavil članek, koliko koristi prinašajo francoski državi razni moški in ženski redovi. V celi Francoski je 1200 samostanov, s 30.000 redovniki in 150.000 redovnicami. Razni redovniki so podučevali nad 2 milijona otrok, a niso niti beliča dobili državne podpore za ves trud. Poleg poduka hranijo v sirotišnicah okrog 100.000 starih ljudij. Vzgojujejo 60.000 sirot, število bolnikov, kojim strežejo po bolnicah, znaša 250.000. Ako bi morala država skrbeti za vse to, bi morala izdati vsako leto najmanj 125 milijonov frankov. In v zahvalo za trudapolno delovanje samostanov jim nalaga brezversko ministertvo vsako leto neznosne davke. — Apostolskim vikarijem za Senegal in Sudan je imenovan P. Paskal.

Belgija. Kakor vsako leto, tako so se zbrali tudi letos nekdanji papeževi vojaki, da pokažejo udanost svojo nasproti sv. očeta, kojega pravice so požrtvovalno branili. Zbralu se je okoli 100 hrabrih mož v Bruselju. Bilo je mej njimi mnogo plemenitih dostojanstvenikov.

Angleško. V Londonu so se naselile po želji kardinala Vaughana sestre večne molitve, ki bodo ne-prestano molile za spreobrnjenje Anglikancev. — Zelo je razburil Angleže prestop jako vplivnega moža Hawkinsa v katoliško cerkev. — Pretečeni teden je prestopil znamenit anglikanski bogoslovec Alston, ki je dalj časa živel v anglikanskem samostanu pod imenom P. Cadoc. — V spodnji zbornici je stavil protestant Smith predlog, naj vlada z vsakovrstnimi sredstvi prepreči razširjanje katoliške cerkve po Angleškem.

Na Filipinih se misijonarjem slabo godi. Vstaši, večinoma prostozidarji, zasledujejo misijonarje in jih mučijo na grozovite načine. V teku 2 let je umrlo 23 misijonarjev mučeniške smrti; nedavno so v vasi Cambales zopet umorili 6 frančiškanov. Nekega župnika so najprvo križali in potem sežgali. 30 španskih vojakov je napadlo nekaj duhovnikov, polomili so jim

roke in noge in jim odrezali nazadnje nos in ušesa. Predniki samostanov so poročali o tem španski vladi, ki se bo morala odločno ustaviti takemu nasilju.

Kuga v Honkongu vedno narašča. Po nekem časopisu posnamemo, da je od 1. januarja obolelo 809 oseb in mej temi jih je umrlo za to hudo bolezen 696. Bolezen, ki se je omejevala prej samo na Kitajce, je začela sedaj tudi Evropejce napadati. V 12 urah človek oboli in umrje. Evropejci, ki žive v Honkongu, pravijo, da je najbolje sredstvo zoper to bolezen da se za njo ne zmenijo, ampak gredo po svojih opravkih. Dobro je tudi mnogo kaditi.

I. Bratovske zadeve molitvenega apostoljstva.

Nameni za mesec rožnik (junij) 1898.

(Spis potrjen in blagoslovljen od sv. Očeta.)

a) Glavni namen.

Pobožnost do najsv. Zakramenta.

b) Posebni nameni:

24.) **Sv. Ivan Krstnik.** Duh pokore in molitve. Ponizanje prostozidarstva. Zdoblienje po lastni krivdi zanemarnenega zdravja.

25.) **Sv. Viljem.** Verski in narodnostni mir. Rešitev socialnega vprašanja. Znanstveno podjetje. Nesrečni zakonski.

26.) **Ss. Janez in Pavel.** Cesar avstrijski. Vojaki in uradniki. Rodovitnost polja.

27.) **Sv. Vigili.** Tridentinska škofija. Da bi bilo prav mnogo vrednih mladeničev poklicanih v duhovski stan. Nedolžni ljudje v nevarnosti.

28.) **Sv. Irenej.** Zagovorniki vere. Duhovni in obhajanci. Otroci brezbožnih starišev.

29.) **Sv. Peter in Pavel.** Hvaležno čiščenje očetov naše sv. vere. Sveti oče. Pospeševalci molitvenega apostoljstva.

30.) **Spomin sv. Pavla.** Obujenje apostolskih mož. Zgubljeni mornarji. Vse doposlane pa še ne uslišane zadeve. Udje molitvenega apostoljstva in bratovščine Srca Jezusovega, ki so meseca junija in ki bodo v juliju umrli.

II. Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Srca.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Srca, sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Mohorja in Fortunata, naših angeljev varhov in vseh naših patronov Bog dobrotno odvrni od naše dežele poboje, umore in samomore, odpad in brezverstvo, presestvo, vanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne pregrehe. — Neki mladenič, kateri v kratkem odpotuje v svojo domovino, da bi ostal na pravi poti in se sploh poboljšal. — Neka bolna oseba se priporoča v pobožno bratovsko molitev za zdravje. — Na milostno priprošnjo N. ljube G. presv. Jezusovega Srca, sv. Jožefa, sv. Antona Pad., sv. Alojzija in vsih angeljev varuhov, milostljivi Bog dobrotno dodeli, da bi dijak, od svoje matere priporočen, šolsko leto dobro izvršil, in da bi si potem izvolil stan, v katerem bo delal Bogu večjo slavo in svoji duši pridobil izveličanje. Zahvalo priobčim v »Danici«. — Neka žena priporoča svojega moža v molitev na čast Mariji Pom., sv. Antonu, sv. Jožefu, sv. Katarini in vsem svetnikom, da bi mu Bog dal pravi um in dobro pamet, da bi jenjal pijančevati.

Listek za raznoterosti.

Novi pastirski list presv. kneza in škofa lavantinskega. Presv. knez in škof lavantinski je objavil pastirski list, v katerem spodbuja svoje škofljane, naj goreče častijo Srce Jezusovo, ter določuje, da se tretjo nedeljo po Binkošti po v eh župnijskih cerkvah vrši slovesna posvetitev božjemu Srcu Jezusovemu. Tudi »Danica« objavljala ta krasni pastirski list v spodbudo Slovencev do posebnega čiščenja presv. Srca Jezusovega.

Nove maše bodo imeli letos naslednji č. gospodje bogoslovci: Iz četrtega leta: Ažman Andrej dne 31. julija v Kropi; Berlan E. Ant. dne 31. julija v Ljubljani v cerkvi presv. Srca Jezusovega; Čemažar Frančišek dne 24. julija v Ljubljani pri sv. Jakobu; Hartman Josip dne 31. julija v Stari Loki; Janc Ivan dne 24. julija v Ljubljani pri sv. Petru; Knific Ivan dne 31. julija v Smledniku; Knol Adolf dne 24. julija v Ljubljani pri č. oo. frančiškanih; Lovretič Jakob dne 7. avgusta v Starem Trgu pri Poljanah; Podobnik Alojzij dne 31. julija v Zatičini; Zore Iv. Ev. dne 31. julija v Trebelnem. — Iz tretjega leta: Abram Anton dne 31. julija v Košani; Brajec J. dne 24. julija v Ljubljani pri č. gg. uršulinkah; Kleindienst Jakob dne 7. avgusta na Brezjah; Koritnik Anton dne 31. julija v Polhovem Gradcu; Petrič Ivan dne 15. avgusta v Cerkljah pri Kranju; Potokar Josip dne 7. avgusta v Zatičini; Ratajec Anton dne 7. avgusta na Bučki; Watzl Frančišek dne 31. julija v Ljubljani pri č. gg. uršulinkah; Zore Anton dne 31. julija v Sp. Tuhinju; Žust Jakob dne 31. julija v Štangi — P. Aleksander Vavpotič iz reda sv. Frančiška dne 24. julija v Ljubljani pri č. oo. frančiškanih.

Birma in kanonično obiskanje v ljubljanski škofiji. Presvitli knez in škof bo delil zakrament sv. birme 3. julija v Begunjah na Gorenjskem, 5. julija v Lešah, 6. jul v Mošnjah, 10. jul. v Novem Mestu, 31. julija v Trzinu, 16. avgusta na Dobravi pri Kropi, 17. avg. v Kamni Gorici. V Kranju, Predosljih, Velesovem in v nekaterih drugih župnijah kranjske dekanije bo birmanje meseca oktobra.

Prevz. knezoškof dr. Ant. Bonav. Jeglič je v nedeljo dopoldne obiskal Štepanjo Vas in ondoto družnico sv. Štefana in potem tudi nekaj bolnikov. Vse je bilo na nogah, staro in mlado, da je bil vsprejem kolikor mogoče veličastnejši.

Cerkvena slovesnost pri sv. Petru v Ljubljani. V nedeljo dne 19. t. m. ob 8. uri je presvitli knezoškof posvetil novi veliki oltar. Slovesnost je trajala do 12. ure. Popoldne ob 2. uri je Presvitli propovedoval. Hiše so bile lepo okrašene, občinstva je bilo na tisoče.

Blagoslovljenje bolnišnice v Kandiji. Novo poslopje za bolnišnico usmiljenih bratov, za katero je poleg drugih dobrotnikov posebno velikodušen dar dala Kranjska hranilnica, je bilo dne 9. t. m. po prevz. knezoškofu dr. Ant. Bonav. Jegliču blagoslovljeno. Slovesnosti se je vdeležil tudi dež. predsednik baron Hein in mnogo drugih odličnih gospodov.

Dobrotni darovi.

Za šolo in kapelo šolskih sester v Tomaju: Preč. mons. Andrej Kalan, kanonik 18 gld. — Gdč. Josipina Šmuc 5 gld. — Mons. Ivan Flis, kanonik 20 gld. — Bog stoterno povrni blagim dobitnikom! — Prehvaležni U. Golmajer.